

Små hverdags historier fra det gamle statshospital i Middelfart.
Måske er ikke alle lige egnede til offentliggørelse.

Jeg vil begynde med de meget urenlige patienter på afd. 18 disse patienter lå for det meste fast i sengen, og derfor gik både urin og afføring der. Man kan vel nok forstå at der var en ulidelig stank, og det var ikke altid lige behageligt at skulle rengøre disse patienter.

Det skete da også når en ny elev blev ansat på denne afdeling, selv om vedkommende lige kom fra landet som bondekarl, og var vant til komøg og så videre, sådanne elever gik ikke ned i spisekælderens de første tre til fire dage.

En gang var jeg ansat på afd. 8, jeg var aspirant på dette tidspunkt, jeg var alene med en elev, på afdelingen var der 30 patienter, alle ganske unge fra "Brodskovgård" tror jeg det hed, nogle rigtige labander, men jeg havde nu ikke nogen problemer med dem. Men en enkelt voksen patient var der imellem, han fik besøg af servitrissen fra Bogense jernbanerestaurant, de kom ind på besøgsstuen, og det undrede mig at der stod nogen vagt udenfor døren, det viste sig så at en af drengene havde fået 20 cigaretter for at forhindre nogen at komme ind, da de kom ud var manden ganske rød i hovedet. Damen gik så over på lægeværelset for at få manden udskrevet, men det kunne ikke lade sig gøre. Derimod blev der ringet til mig fra lægeværelset, at hvis damen kom tilbage skulle hun visiteres. Der stod jeg, ene mand og skulle visitere en dame ????? men det var fra hendes side intet problem, da jeg forklarede at jeg havde fået besked på at visitere hende, sagde hun blot, værsko kom bare an.

Senere henvendte hun sig igen til lægevagten, og bad om de idet mindste ikke måtte gå en tur, og det fik de lov til, jeg skulle da sørge for at patienten fik noget varmt tøj på da han ikke selv havde noget. Jeg skaffede ham så et sæt holmens benklæder og jakke, hvorefter de forlod afdelingen, og ingen har set dem siden.

På et tidspunkt var jeg ansat på kurhuset som fridags afløser, det betød at jeg kun kom på afdelingerne én gang om ugen. Vi er nu nået frem til 1955-56 hvor den nye medicin blev taget i brug, da den endnu ikke havde fået noget navn, var det alt sammen benævnt med numre.

Doseringen foregik på den måde, da man endnu ikke vidste hvad det hjalp for, så måtte patienterne være forsøgskaniner, således at nogle skulle starte langsomt med en lille dosering, og så senere stige til en større, og andre skulle starte med en høj dosering og så senere trække langsomt

ned. Denne historie begynder med en patient som får den store dosis, jeg mener det var 16 piller om dagen, denne patient er anbragt på en lukket afdeling, men da han efter nogen tid får det bedre bliver han flyttet ned på kurhuset. (det skal her bemærkes at afdelingssygeplejersken var en ældre dame, jeg vil tro hun har fået sin uddannelse engang i 20'erne)

Efter nogen tid skal denne patient trappes ned, hvilket ikke sker, hvorfor jeg gør opmærksom på dette, men får det svar fra sygeplejersken, at det kendte hun ikke noget til, jeg gør da opmærksom på at det står i journalen, men svaret lyder "Den har jeg ikke læst." næste uge er der ikke sket noget hvorfor jeg atter gør opmærksom på problemet, og får det svar at "nu skal jeg tale stuegangen" næste uge for jeg at vide at "Der har ikke været nogen stuegang." næste gang igen "Nu skal jeg tale med Dr. Jensen." atter en uge, hvor svaret er "Dr. Jensen siger det betyder ikke noget." Så et par dage efter afløser jeg på en anden afdeling da alarmen lyder netop fra den afdeling med den ældre sygeplejerske, så skynder jeg mig derned, og ser at alle patienterne har gemt sig i spisestuen, og det øvrige personale, sygeplejerske og en rengøringskone, har gemt sig i køkkenet, hvorfor? På korridoren står omtalte patient med en løftet taburet i hænde, og siger "I kan bare komme an." Jeg går da frem mod patienten, og spørger hvad der er i vejen, han svarer "Jeg vil fanemig ikke have disse piller mere." jeg siger at det kan jeg godt forstå, men efter dette bliver jeg nødt til at føre dig op på den afdeling du kom fra, dertil svarer patienten, at det vil han da også meget hellere. Da vi kommer op på den afdeling hvor patienten tidligere var anbragt, og forklarer denne afdelingssygeplejerske hvad der er passeret, ryster hun på hovedet, hun var godt klar over at der skulle have været trappet ned for længe.

Men dermed er sagen ikke slut for mit vedkommende, jeg blev nemlig kaldt op til oversygeplejersken, og fik at vide, at jeg ikke kunne tillade mig at irettesætte en afdelingssygeplejerske.

Selv plejere eller sygeplejersker kunne blive psykisk syge, mange gange var det omgang med de kroniske der udgjorde udslaget, fordi man efter - abede deres mærkelige opførelse. Denne historie omhandler en middelalderende sygeplejerske som ønskede at blive gift. Hun overtalte så en patient til at gifte sig med hende, og det gjorde han så. Men det var ikke noget der passede hans familie, en ret rig skotøjsfabrikant, så de fik giftermålet omstødt, på grund af at manden ikke var ved sine fulde fem. Denne mand døde ret kort efter, og sygeplejersken lagde blomster på graven, men disse blev fjernet af hans familie, de ville ikke have noget med hende

at gøre. Sygeplejersken havde fast nattevagt på en rolig åben afdeling, men for som hun selv sagde, havde hun et stort fotografi af patienten stående på bordet foran sig, for at ingen patienter skulle forulempe hende. Men hun havde taget alvorlig psykisk skade, det vidste vi alle, så når hun gik hjem efter endt nattevagt, stod vi i vinduerne rundt omkring for at se damen stoppe op ved hver lygtepæl, og gestikulere op mod lyset, hvad hun sagde til lygten, ved vi ikke, men vi andre sagde stille og rolig til os selv, "Luk bare op, jeg kan se I er hjemme, der brænder jo lys.

En anden lidt mere munter historie, jeg var på et tidspunkt medlem af et orkester. På "Lyngsodde" var der en feriekoloni, som nogle afdelinger fra hospitalet kunne leje til patienter i otte dage.

Jeg var med mit orkester bedt om at komme en aften og underholde med sang og musik. Jeg stod på senen og spillede harmonika, eller violin skiftevis, ind i mellem gjorde jeg ansigter eller fægtede med armene, og de dansende patienter efterbede mig så godt de kunne. Dansen gik lystigt, det var en herlig sommeraften, jeg tror alle morede sig. Så blev det sengetid jeg tror klokken var ni eller ti, alle var meget trætte. Dagen efter talte jeg med det personale som havde været med, og de fortalte, at denne aften sparede man mange sovepiller, for alle var så trætte at de faldt i søvn omgående.

P.S. Her vil jeg blot gøre opmærksom på, at figuren af en plejer på museet på psy. ikke er helt korrekt Den kasket der er sat på her er ikke en plejerkasket, men en håndværkerkasket.

Plejer og håndværker var to foreninger, og håndværkerne bestod af maskinfolk – snedkere og malere. Disses uniformer bestod mest af en kasket med en sølvsnor omkring, derfor kaldtes de også for sølvsnorene, deres uniformsknapper og emblem var sølvfarvede. Hvorimod plejernes uniformsknapper var broncefarvede, den sorte uniform var beregnet til udgangsture med patienter i byen, så folk kunne kende forskel, såfremt der skulle opstå tomulter, denne uniform var ejendom, og en del af vores løn, vi fik en ny hvert andet år. Den hvide uniform blev udleveret fra vaskeriet, og var beregnet til at bruge på afdelingerne.

Det kunne tænkes at der var nogle gamle plejere som endnu opbevarede deres gamle uniform.

Hvad med at efterlyse disse effekter.

Erik Svendsen tidl. Plejer.